

Sygn. akt I C 1495/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący : Sędzia Sądu Rejonowego Bartłomiej Romanowski

Protokolant : Bartłomiej Katarzyński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 grudnia 2015 r.

sprawy z powództwa **Miasta S. W.**

przeciwko **R. P.**

o **zapłatę**

I. zasądza od pozwanego R. P. na rzecz powoda Miasta S. W. kwotę 270,40 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych czterdzieści groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 4 marca 2014 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego R. P. na rzecz powoda Miasta S. W. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem kosztów procesu;

III. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie na rzecz kuratora pozwanego J. B. kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem wynagrodzenia za udział w postępowaniu.

Sygn. akt I C 1495/15

UZASADNIENIE

Miasto S. W. wniosło o zasądzenie od pozwanego R. P. kwoty 270,40 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 4 marca 2014 do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany w dniu 16 lutego 2014 r. korzystał z komunikacji miejskiej bez ważnego dokumentu przewozu. Powód wyjaśnił, że z tego tytułu naliczył pozwanemu opłatę dodatkową w kwocie 266 zł i należność przewozową w kwocie 4,40 zł. Wyjaśnił, że poza należnością główną domaga się od pozwanego odsetek ustawowych od dnia upływu terminu zapłaty, który przypadł na 14 dzień po wystawieniu wezwania do zapłaty.

Nakazem zapłaty z dnia 14 stycznia 2015 r., wydanym w postępowaniu upominawczym, Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie I Wydział Cywilny orzekł zgodnie z żądaniem pozwu i nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda kwotę 270,40 zł z ustawowymi odsetkami poczynając od dnia 4 marca 2014 r. do dnia zapłaty, a także kwotę 90 zł tytułem kosztów postępowania.

Postanowieniem z dnia 29 czerwca 2015 r. sąd uchylił nakaz zapłaty z dnia 14 stycznia 2015 i ustanowił dla pozwanego kuratora procesowego, z uwagi na niemożność ustalenia miejsca jego pobytu.

W dniu 20 lipca 2015 r. kurator złożył odpowiedź na pozew, w której wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 lutego 2014 r. R. P. jechał jako pasażer autobusem linii 509, który eksploatowany jest jako środek komunikacji miejskiej przez Zarząd (...) stanowiący jednostkę organizacyjną Miasta S. W.. W trakcie przejazdu R. P. nie posiadał dokumentu przewozu. W trakcie kontroli po ujawnieniu tego faktu wystawione zostało wezwanie do zapłaty kwoty 270,44 zł, w tym kwoty 266 zł jako opłaty dodatkowej i kwoty 4,40 zł jako opłaty przewozowej. Na dokumencie tym R. P. złożył swój podpis potwierdzając, że zapoznał się z jego treścią.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty k. 4

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawę zobowiązania pozwanego stanowiła umowa przewozu zawarta przez strony. Zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz.U.2015.915 j.t.) umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym. Przy tym w myśl art. 33a ust. 3 ustawy w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty.

Z dokumentu przedłożonego przez powoda wynikało, że pozwany jechał środkiem komunikacji miejskiej należącym do powodowej jednostki samorządu terytorialnego, która pełniła w tej sytuacji rolę przewoźnika. Wezwanie wskazywało również na fakt przejazdu bez ważnego dokumentu przewozowego. Fakt ten potwierdzony został podpisem pozwanego, który bez uwag pokwitował przedmioty blankiet. Strona pozwana wnosząc o oddalenie powództwa nie wskazała na jakikolwiek fakty mogące zwalnić pozwanego z obowiązku uiszczenia opłat związanych z przejazdem bez ważnego dokumentu przewozowego. Nie zgłosiła też żadnych zarzutów mogących podważyć twierdzenia strony powodowej oraz okoliczności wynikające z załączonego do pozwu dokumentu. Wobec tego sąd dysponując jedynie wersją zdarzeń przedstawioną przez powoda uznał ją za wiarygodną i na podstawie przywołanych przepisów ustawy prawo przewozowe stwierdził, że pozwany winien uregulować należność za przewóz wraz z opłatą dodatkową.

Również wysokość dochodzonego roszczenia nie budziła wątpliwości sądu. Zgodnie z art. 34a ust. 1a ustawy Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia sposób ustalania wysokości opłat dodatkowych pobieranych w razie braku odpowiedniego dokumentu przewozu. Natomiast § 2. pkt 1 wspomnianego rozporządzenia stanowi, że wysokość opłaty dodatkowej ustala się, biorąc za podstawę cenę najtańszego biletu jednorazowego normalnego stosowaną przez danego przewoźnika, w następujący sposób: jako 50-krotność tej ceny - za przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu. Przy tym w myśl normy zawartej w §3 rozporządzenia opłatę manipulacyjną ustala się, uwzględniając ponoszone przez przewoźnika koszty czynności związanych ze zwrotem albo umorzeniem opłaty dodatkowej, w wysokości nie wyższej niż 10 % tej opłaty, ustalonej w sposób określony w § 2. Pozwany nie negował sposobu, w jaki powód naliczył nu opłaty i nie zarzucał, że ich wysokość przekraczała limity określone w treści rozporządzenia lub w wydanej na jego podstawie uchwale rady Miasta Stołecznego W. z dnia 26 maja 2011 r. zmieniającej uchwałę w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W., zmiany uchwały w sprawie ustalenia ulg za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W. oraz zmiany uchwały w sprawie regulaminu przewozu osób i bagażu środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W. (Dziennik Urzędowy Województwa (...)).

Podstawę do obciążania pozwanego odsetkami od dnia następnego po upływie terminu wynikającego z wezwani do zapłaty stanowił art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia

pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Wobec powyższego powództwo należało uwzględnić w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt II wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z którymi strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Sąd uznał w sprawie stronę powodową za wygrywającą odnośnie całości żądania. W konsekwencji zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 120 z tego tytułu. Na poniesione przez powoda koszty składały się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 30 zł zaliczka na ustanowienie kuratora sądowego w kwocie 30 zł i kwota 60 zł tytułem wynagrodzenia radcy prawnego (w wysokości określonej na podstawie § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – Dz. U. z 2002 r. Nr 163 poz. 1349 ze zm.).

Wysokość wynagrodzenia kuratora występującego w procesie za nieznaną z miejsca pobytu pozwaną, ustalono na 30 zł w oparciu o przepis §1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U.2013.1476), który stanowi, że Wysokość wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla strony w sprawie cywilnej, zwanego dalej „kuratorem”, nie może przekraczać stawek minimalnych przewidzianych przepisami określającymi opłaty za czynności adwokackie, a w przypadku gdykuratorem jest radca prawny, przepisami określającymi opłaty za czynności radców prawnych.

SSR Bartłomiej Romanowski